

บทที่ •

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

แผนการศึกษาแห่งชาติฉบับ พุทธศักราช ๒๕๐๓ ซึ่งเป็นฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ใคร่จะขุ่

ว่า

รัฐมีความมุ่งหมายให้พลเมืองทุกคนได้รับการศึกษาตามควรแก่สภาพเพื่อ
เป็นพลเมืองที่มีศีลธรรมและวัฒนธรรม มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ
มีสุขภาพสมบูรณ์ มีจิตใจเป็นประชาธิปไตย มีความรู้และความสามารถที่
จะประกอบอาชีพและทำประโยชน์แก่ประเทศชาติ

จากจุดประสงค์ของแผนการศึกษาแห่งชาตินี้ จะเห็นได้ว่า ความมุ่งหมายใหญ่ของการศึกษา
คือการพัฒนาให้เยาวชนมีความเจริญทั้งทางร่างกาย ทางจิตใจ และทางสังคม ปัจจุบันนี้สังคมยอมรับ
กันทั่วไปแล้วว่า เยาวชนมีความสำคัญในการพัฒนาประเทศ ประเทศชาติจะเจริญได้ก็ต่อจาก
ศิษย์เยาวชนซึ่งมีความคิดที่ดี มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ตลอดจนมีความทะเยอทะยานอีก
ด้วย ทั้งนี้เคยมีผู้กล่าวให้มีความสำคัญเกี่ยวกับความทะเยอทะยานว่า ความทะเยอทะยานนั้นมีอิทธิ
พลต่อการเรียนรู่มาก ซึ่งอาจเป็นได้ทั้งแรงจูงใจ (incentive) เป็นเป้าหมาย (goal)
เป็นความปรารถนา (desire) ที่สามารถจะแก้ไขปรับปรุงให้พฤติกรรมของมนุษย์ดีขึ้น (Gates
and others, 1948)^๒

การศึกษาแห่งประเทศไทย, สมาคม, แผนการศึกษาแห่งชาติฉบับ พ.ศ. ๒๕๐๓ (พิมพ์ที่ :
โรงพิมพ์บรรณาร, ๒๕๐๓), หน้า ๒.

^๒Arthur I. Gates and others, Educational Psychology
(New York: Macmillan Co., 1948), p.384.

ความหมายของความทะเยอทะยานจากพจนานุกรมของ อิงลิชและอิงลิช (English and English) นั้น หมายถึงความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะกระทำสิ่งที่ต้องการให้สำเร็จ หรือหมายถึงความตั้งใจที่จะบรรลุถึงค่านิยมที่ส่งส่งขึ้นไป เช่น ทำตามอุดมคติ มีประสบการณ์ทาง ศาสตร์เพิ่มขึ้น (หมายถึงว่ามีคุณธรรมส่งส่งขึ้นไป—ผู้เขียน) ฉะนั้นความทะเยอทะยานตามความหมายนี้จึงเป็นสิ่งที่ดี*

เนื่องด้วยในระยะวัยรุ่นนั้นนับได้ว่าเป็นระยะสำคัญ คือเป็นระยะที่เด็กมีการเปลี่ยนแปลง จากการเป็นเด็กมาสู่ความเป็นผู้ใหญ่ อีกทั้งเป็นวัยที่มักสร้างปัญหาและความยุ่งยากให้กับผู้ใหญ่ด้วย (Bigge, 1968) เป็นระยะวิกฤติ (critical period) เป็นวัยแห่งการปรับตัว และมีปัญหา มีความเครียดทางอารมณ์ (Hurlock, 1968) ฮอลล์ (Hall) ได้กล่าวว่าเป็นวัยพายุบแคม (stress and storm) และเด็กมักจะประสบกับความผิดหวัง เนื่องจากเด็กมีอารมณ์ความรู้สึกสนใจหันหลังหันแล่น รวดเร็วและรุนแรง มีความทะเยอทะยานสูง

^๓ Horace B. English and Ava Champny English, A Comprehensive Dictionary of Psychological and Psychoanalytical Terms (London: David McKay Co., Inc., 1956), p.43.

* ในภาษาไทย ความทะเยอทะยานมักจะมี ความหมายไปในทางที่ไม่ดี

^๔ Morris L. Bigge & Maurice P. Hunt, Psychological Foundations of Education (2nd ed; New York: Harper & Row, 1968), p. 202.

^๕ Elizabeth B. Hurlock, Adolescent Development (2nd ed; New York: McGraw - Hill Book Co., 1968), p. 467.

^๖ Elizabeth B. Hurlock, Development Psychology (New York: McGraw - Hill Book Co., 1968), p. 507.

โดยไม่คำนึงถึงความเป็นจริง เนื่องจากการปรับตัวยังไม่เจริญเต็มที่ทั้งทางร่างกาย ทางอารมณ์และทางจิตใจ บิดามารดาและผู้ปกครองจึงควรหาทางแก้ไขเสียใหม่ โดยการอบรมสั่งสอนให้เด็กได้เปลี่ยนความคิดที่ผิดความเป็นจริงให้สอดคล้องกับความเป็นจริง

มนุษย์เราจะมีความสุขก็เมื่อได้ตอบสนองความต้องการของตน ในการตอบสนองความต้องการต่าง ๆ นั้น เรามักจะมีการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าตนเองจะได้รับความสำเร็จมากน้อยไม่เหมือนกัน บางคนมีความทะเยอทะยานสูงคาดการณ์เกินความสามารถของตนเอง เมื่อไม่ได้ตั้งใจที่ตนเองปรารถนา ก็จะเกิดความผิดหวัง บุคคลใดที่พึงระมัดระวังความทะเยอทะยานไว้สูงไปเมื่อไม่ได้สมปรารถนา ชีวิตจะไม่มีความสุข ตกอยู่ในสภาพสิ้นหวัง หากการอะไรไปก็มักจะทำไปโดยไม่มีจุดหมายที่แน่นอน เลอวิน (Lewin, 1963) กล่าวว่า การที่จะมีความรู้สึกเลวมากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับความทะเยอทะยานว่ามีมากหรือน้อย ถ้ามีความทะเยอทะยานมากก็จะมีความรู้สึกเลวมาก อีกประการหนึ่งขึ้นอยู่กับความยากง่ายของงาน ถ้างานนั้นยากมากไปจะทำให้มีความรู้สึกเลวมาก แต่ถางานนั้นง่ายเกินไปจะทำให้มีความรู้สึกว่าได้ทำอะไรสำเร็จเช่นกัน

บ่อเกิดของความทะเยอทะยานนี้มีผู้ให้ความเห็นว่า เกิดจากการลอกเลียนแบบจากเพื่อน ๆ เห็นเพื่อนคนไหนดี ก็อยากจะทำตามแบบอย่างเพื่อนคนนั้น และจะพยายามทำตาม ซึ่ง โคร และ

^๓ Henry P. Smith, Psychology in Teaching (2nd ed; New York: The Prentice-Hall, Inc., 1952), pp. 245-246.

^๔ Kurt Lewin, Psychology in Administration, A Research Orientation(New Jersey: The Prentice-Hall, Inc., 1963), pp.68-70.

^๕ W.D.Commins & Barry Fagin, Principle of Educational Psychology (2nd ed; New York: The Ronald Press Co.,1954), pp. 555-556.

โคร (Crow and Crow, 1965)^{๙๐} ก็กล่าวให้การสนับสนุนว่า ความทะเยอทะยานเกิดจากการเลียนแบบผู้ใหญ่

ระดับความทะเยอทะยานขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง เป็นต้นว่าความแตกต่างกันทางฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวจะทำให้ค่านิยมและวิถีชีวิตไม่เหมือนกัน เมคแคนเลส (McCandless, 1967)^{๙๑} พบว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจชั้นกลางจะมีความทะเยอทะยานที่ใกล้เคียงความเป็นจริงมากกว่าเด็กจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจชั้นต่ำ ลินเกรน (Lingren, 1965)^{๙๒} ให้คำอธิบายว่าเด็กที่มาจากครอบครัวชั้นกลางมีโอกาสร่วมในกิจกรรมทางสังคมมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำ และจะมีความเชื่อมั่นในตนเอง เบรมเบค (Brembeck, 1966)^{๙๓} ได้ศึกษาพบว่ามารดาของเด็กที่มาจากครอบครัวชั้นกลางมักจะมีความมุ่งหวังในตัวบุตรสูงมาก ทำให้เด็กมีความวิตกกังวล

^{๙๐} Lester Crow and Alice Crow, Adolescent Development and Adjustment (2nd ed; New York: McGraw-Hill Book Co., Inc., 1965), pp. 165-168.

^{๙๑} Boyd McCandless, Children and Adolescent (New York: Holt-Rinehart and Winston, 1967), pp. 446-484.

^{๙๒} Henry Clay Lingren, Educational Psychology in the Classroom (New York: John Wiley and Sons, Inc., 1965), pp. 89-95.

^{๙๓} Cole Brembeck, Social Foundation of Education (New York: John Wiley and Sons, Inc., 1966), pp. 176-180.

นอกจากฐานะในทางเศรษฐกิจจะมีอิทธิพลต่อการตั้งระดับความทะเยอทะยานของมนุษย์แล้ว การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารคาก็มีความสำคัญมากเช่นกัน มาตินและเบอร์น (Martin and Burns, 1954) ได้ทำการศึกษาในเรื่องการอบรมเลี้ยงดู พบว่าบิดามารคามีความสำคัญมากในการปลูกฝังความทะเยอทะยานของเด็ก คาลล์ (Kahl, 1953) พบว่ามารคามีอิทธิพลต่อบุตรมากในระยะวัยรุ่นตอนต้น

เมื่อคนเราประสบความล้มเหลวไม่สามารถที่จะกระทำสิ่งหนึ่งหวังได้ก็จะมีปฏิกิริยาต่าง ๆ กัน ยิ่งและยาร์วิทซ์ (Young and Yavitz, 1966) กล่าวว่าเมื่อประสบความล้มเหลวก็จะมีปฏิกิริยาที่แสดงออกมาอยู่ ๒ แบบ คือ พวกที่ยังคงยึดมั่นกับความคาดหวังเดิม ซึ่งบุคคลประเภทนี้ถ้ายังประสบความล้มเหลวอีก ก็จะไม่ยอมรับว่าตนเองไม่มีความสามารถ แต่จะโทษสิ่งแวดล้อมหรือสุขภาพของตนเอง อีกประเภทหนึ่งเมื่อพบกับความล้มเหลวก็จะลดระดับความทะเยอทะยานให้ใกล้เคียงกับความสามารถของตนเอง อย่างไรก็ตามการที่ได้รับความล้มเหลวก็นับว่าเป็นสิ่งมีประโยชน์ที่จะสามารถคาดคะเนความสำเร็จในครั้งต่อไปได้

^{๑๔} William E. Martin and Celia Burns, Child Development (New York: Standler Harcourt Brace and Co., 1954), p.25.

^{๑๕} J.A Kahl, "Educational and Occupational Aspirations of Commonman Boys," Harvard Educational Review, 23(1953), 186-203.

^{๑๖} Young and J.A. Yavitz, " Actions in which College Students Experience Success and Failure, and Those to be more Successful," Journal of Social Psychology, 24(1966), 131- 148.

^{๑๗} J.P. Guilford, General Psychology (New York: D.Van Nostrand Co., 1939), p. 227.

แฮร์ริแมน (Harriman, 1947) กล่าวว่าคนเราเมื่อได้รับความสำเร็จในการทำงานจะมีความทะเยอทะยานเพิ่มมากขึ้น แต่ถาได้รับความล้มเหลวระดับความทะเยอทะยานจะลดลง

มีผู้วิจัยพบว่ากลุ่มอายุ (age group) ที่ประสบความสำเร็จอันเนื่องจากการตั้งระดับความทะเยอทะยานไม่ตรงกับความเป็นจริง คือกลุ่มระยะวัยรุ่น (Ruth Strang, 1959) ซึ่งได้กล่าวแล้วว่าวัยรุ่นเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ จึงควรที่จะได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเด็กวัยรุ่นให้มาก จากการวิจัยในต่างประเทศพบว่าเด็กวัยรุ่นมีความเข้าใจดีเกี่ยวกับความสามารถที่แท้จริงของตนเอง จึงควรที่จะได้ศึกษาถึงเด็กวัยรุ่นไทยบางว่าจะมีความทะเยอทะยานต่างกันอย่างไร มีความมุ่งหวังในชีวิตสูงต่ำต่างกันเพียงไร และเด็กที่มาจากระดับฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกันจะมีความทะเยอทะยานแตกต่างกันหรือไม่

การศึกษาเรื่องนี้จะเป็ประโยชน์ต่อผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็กวัยรุ่น จะทำให้บิดามารดา ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของคณาการต่าง ๆ สนุ่เยียวชน ศาลคดีเด็ก ฯลฯ มีความเข้าใจต่อเด็กวัยรุ่นดียิ่งขึ้น ห้่างอาจจะมีผลในการอบรมสั่งสอนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กให้เด็กได้ตั้งระดับความทะเยอทะยาน ให้พอเหมาะกับความสามารถ ซึ่งจะทำให้เด็กมีความสุขในชีวิต มีปัญหาทางอารมณ์ลดน้อยลง ซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกสังคมปรารถนา

Philip L. Harriman, The New Dictionary of Psychology (New York: Philosophical Library, 1947), p.34.

Ruth Strang, An Introduction to Child Study (4th ed; New York: The Macmillan Co., 1959), pp. 297-298.

ความมุ่งหมายของการศึกษา

ความมุ่งหมายทั่วไป

การศึกษาครั้งนี้จะเปรียบเทียบความแตกต่างของความทะเยอทะยานของเด็กวัยรุ่นไทย
ที่มาจากครอบครัวชนกลางและครอบครัวชนต่ำ

ความมุ่งหมายเฉพาะ

- ๑. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างในความทะเยอทะยานของเด็กวัยรุ่นไทยระหว่าง
 - ๑.๑ เด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มาจากครอบครัวชนกลางและครอบครัวชนต่ำ
 - ๑.๒ เด็กวัยรุ่นชายที่มาจากครอบครัวชนกลางและชนต่ำ กับเด็กวัยรุ่นหญิงที่มาจากครอบครัวชนกลางและชนต่ำ
 - ๑.๓ เด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มาจากครอบครัวชนกลาง
 - ๑.๔ เด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มาจากครอบครัวชนต่ำ
 - ๑.๕ เด็กวัยรุ่นชายที่มาจากครอบครัวชนกลางและชนต่ำ
 - ๑.๖ เด็กวัยรุ่นหญิงที่มาจากครอบครัวชนกลางและชนต่ำ
- ๒. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับความสนใจตนเอง และความสนใจผู้อื่นของเด็กวัยรุ่นไทยระหว่าง
 - ๒.๑ ความสนใจตนเองของเด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มาจากครอบครัวชนกลางและเด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มาจากครอบครัวชนต่ำ
 - ๒.๒ ความสนใจตนเองของเด็กวัยรุ่นชายที่มาจากครอบครัวชนกลางและชนต่ำ กับเด็กวัยรุ่นหญิงที่มาจากครอบครัวชนกลางและชนต่ำ
 - ๒.๓ ความสนใจผู้อื่นของเด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มาจากครอบครัวชนกลาง กับเด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มาจากครอบครัวชนต่ำ
 - ๒.๔ ความสนใจผู้อื่นของเด็กวัยรุ่นชายที่มาจากครอบครัวชนกลางและชนต่ำ กับเด็กวัยรุ่นหญิงที่มาจากครอบครัวชนกลางและชนต่ำ

๒.๕ ความสนใจตนเองกับความสนใจผู้อื่นของ เด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและเด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำ

๒.๖ ความสนใจตนเองและความสนใจผู้อื่นของ เด็กวัยรุ่นชายที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและครอบครัวชั้นต่ำ กับเด็กวัยรุ่นหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและครอบครัวชั้นต่ำ

๓. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับความต้องการที่จะเห็นสังคมเจริญขึ้น และความต้องการที่จะมีส่วนช่วยให้สังคมเจริญขึ้นของเด็กวัยรุ่นไทยระหวาง

๓.๑ ความต้องการที่จะเห็นสังคมเจริญขึ้นของเด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นกลาง กับเด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำ

๓.๒ ความต้องการที่จะเห็นสังคมเจริญขึ้นของเด็กวัยรุ่นชายที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ กับเด็กวัยรุ่นหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ

๓.๓ ความต้องการที่จะมีส่วนช่วยให้สังคมเจริญขึ้นของเด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นกลาง กับเด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำ

๓.๔ ความต้องการที่จะมีส่วนช่วยให้สังคมเจริญขึ้นของเด็กวัยรุ่นชายที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ กับเด็กวัยรุ่นหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ

๓.๕ ความต้องการที่จะเห็นสังคมเจริญขึ้นกับความต้องการที่จะมีส่วนช่วยให้สังคมเจริญขึ้นของเด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นกลาง กับเด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำ

๓.๖ ความต้องการที่จะเห็นสังคมเจริญขึ้น กับความต้องการที่จะมีส่วนช่วยให้สังคมเจริญขึ้นของเด็กวัยรุ่นชายที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ กับเด็กวัยรุ่นหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ

ขอบเขตของการศึกษา .

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้เป็นเด็กวัยรุ่นชายและหญิงซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และปีที่ ๓ สายสามัญ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ มีอายุ ๑๔ - ๑๗ ปี จากจังหวัด

ต่าง ๆ รวม ๔ จังหวัด คือ นครหลวงกรุงเทพมหานคร จังหวัดรั้ว จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดอุบล-
ราชธานี จังหวัดราชบุรี จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จังหวัดชัยนาท และจังหวัดสระบุรี โดยคัดเลือก
เด็กประเภทละ ๒๐๐ คน จากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมชั้นกลาง และ ๒๐๐ คนจาก
ครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมชั้นต่ำ และในแต่ละประเภทแยกออกเป็นชาย ๑๐๐ คนและ
หญิง ๑๐๐ คน รวม ๒ ประเภทเป็นประชากรทั้งสิ้นรวม ๔๐๐ คน วิธีการคัดเลือกมีการกำหนด
รายได้ อาชีพ และการศึกษาของบิดามารดาของเด็กแต่ละคน

ความจำกัดของการวิจัย

- ๑. การศึกษาครั้งนี้ไม่ควบคุมองค์ประกอบบางอย่างเกี่ยวกับระดับสติปัญญา ระดับความสัม-
ฤทธิ์ผลในการเรียน และลำดับการเกิด ตลอดจนอายุของบิดามารดา
- ๒. เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบ ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นความจริงใจของผู้ตอบเพียง
ไร จึงถือว่าคำตอบที่ได้รับเป็นคำตอบที่ผู้ตอบได้ตอบด้วยความจริงใจของตนอย่างแท้จริง
- ๓. การศึกษาครั้งนี้ควบคุมเฉพาะความทะเยอทะยานในเรื่องต่าง ๆ ภายในขอบเขตที่แบบ
ทดสอบระบุไว้เท่านั้น

สมมุติฐาน

ในเรื่องการวิจัยเกี่ยวกับความทะเยอทะยานของเด็กวัยรุ่นไทยที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาใน
ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสมมุติฐานโดยมีความเชื่อว่า

- ๑. เด็กวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวชั้นกลางจะมีความทะเยอทะยานสูงกว่าเด็กวัยรุ่นที่มาจาก
ครอบครัวชั้นต่ำ
- ๒. เด็กวัยรุ่นชายจะมีความทะเยอทะยานสูงกว่าเด็กวัยรุ่นหญิง
- ๓. เด็กวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวชั้นกลางจะมีความสนใจตนเองและสนใจผู้อื่นมากกว่าเด็ก

วิทยุที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำ

๔. เด็กวิทยุที่มาจากครอบครัวชั้นกลางจะมีความต้องการที่จะเห็นสังคมเจริญขึ้นและต้องการที่จะมีส่วนช่วยให้สังคมเจริญขึ้นมากกว่าเด็กวิทยุที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำ

คำจำกัดความเฉพาะ

ความทะเยอทะยาน : หมายถึงความมุ่งมาดปรารถนาของมนุษย์ที่จะได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ เช่น ความก้าวหน้า ความสำเร็จ ความมีเกียรติยศ ตลอดจนความมีชื่อเสียง

เด็กวิทยุไทย : หมายถึง เด็กนักเรียนอายุ ๑๔ — ๑๗ ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และปีที่ ๓ สายสามัญ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดต่าง ๆ รวม ๘ จังหวัด คือ นครหลวง-กรุงเทพมหานคร จังหวัดตรัง จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จังหวัดชัยนาท และจังหวัดสระบุรี

ครอบครัวชั้นกลาง : หมายถึงครอบครัวที่มีลักษณะต่าง ๆ ตามเกณฑ์ต่อไปนี้ คือ บิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กจะต้องสำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ ๓ (หรือชั้นมัธยม ๖ เดิม) เป็นอย่างต่ำ ถ้ารับราชการต้องเป็นข้าราชการตั้งแต่ชั้นตรีขึ้นไป มีอาชีพเป็นนักธุรกิจการค้า แพทย์ หนายความ ผู้จัดการหรือพนักงานธนาคาร ครู วิศวกร เกษตรกร ผู้รับเหมาก่อสร้าง ชาวประมง เป็นทหารตั้งแต่ยศร้อยโทขึ้นไป มีรายได้รวมกันทั้งสามภรรยาไม่ต่ำกว่า ๑,๕๐๐ บาท และไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท ต่อเดือน

ครอบครัวชั้นต่ำ : หมายถึงบิดามารดา หรือผู้ปกครองของเด็กจะต้องมีการศึกษาไม่เกินชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และมีอาชีพรับจ้าง เช่น คนขับรถเมล์ คนงานก่อสร้าง คนกวาดถนน พลทหาร แม่ค้าพ่อค้าหาบเร่ รายได้เมื่อรวมกันทั้งสามภรรยา

ไม่เกิน 1,200 บ/เดือน

ต้องไม่เกิน ๑,๒๐๐ บาทต่อเดือน

ขอตกลงเบื้องต้น

ในการทำวิจัยเรื่องความทะเลาะหยานของ เด็กวัยรุ่นไทยนี้ ผู้วิจัยมีความเชื่อในเบื้องต้น
ว่า

๑. แบบทดสอบจุดมุ่งหมายในชีวิตของปรียาพร พวงอิศวร ^{๒๐} จำนวน ๓๘ ข้อ สามารถนำมาใช้วัดความทะเลาะหยานของ เด็กวัยรุ่นไทยได้

๒. กลุ่มตัวอย่างประชากร ๔๐๐ คนนี้สามารถใช้เป็นตัวแทนที่จะอภิปรายผลของข้อมูลในขอบเขตที่กล่าวมาแล้วได้

๓. ตัวอย่างของประชากรอยู่ในสภาพที่เป็นปกติพร้อมที่จะบอกความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองได้

การวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเรื่องนี้

การวิจัยในต่างประเทศ

ฮอปป์ (Hoppe, 1931) ^{๒๑} ได้ทดลองเกี่ยวกับความทะเลาะหยานของผู้รับการทดลองเมื่อประสบความสำเร็จ และเมื่อประสบความล้มเหลว โดยให้กลุ่มตัวอย่างยิงลูกปืนใหญ่ถูกเป้าหมาย โดยมีคะแนนให้ตามความแม่นยำ ก่อนจะเริ่มยิงเขาจะให้ผู้ยิงตั้งระดับความทะเลาะหยานของแต่ละบุคคลไว้ว่าจะสามารถยิงได้คะแนนเท่าไร ทำเช่นนี้หลาย ๆ ครั้ง ปรากฏว่าระดับความทะเลาะหยานจะมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อประสบความสำเร็จ และเมื่อได้รับความล้มเหลวระดับความทะเลาะหยาน

^{๒๐} ปรียาพร พวงอิศวร, "จุดมุ่งหมายในชีวิตของนิสิตปีที่ ๑ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘)

^{๒๑} Commins and Fagin, op.cit., p.208.

ก็จะลดลง

กูด (Gould, 1939)^{๒๒} ทำการศึกษาความทะเยอทะยานของเด็กโดยใช้วิธีคาด - การณ์ในงาน ๒ ชนิดที่ตนคิดว่าจะสามารถทำได้สำเร็จตามเวลาที่คิดไว้ ปรากฏว่าบางคนมีความทะเยอทะยานสูง แต่อาจไค้คะแนนค่าไม่เป็นที่พอใจ เมื่อทำการสัมภาษณ์กระทำไค้ไค้ทราบ ว่า การที่เขาคังความทะเยอทะยานไว้นั้น ทำเพื่อป้องกันตนเอง ถ้าทำไค้สำเร็จตามที่คิดไค้จะเป็น ความภูมิใจของเขา และจะภูมิใจมากขึ้นถ้านั้นสำเร็จเกินความคาดหมายของตน

เซียส (Sears, 1940)^{๒๓} ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความทะเยอทะยาน กับความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๔, ๕ และ ๖ อายุ ๙ - ๑๒ ปี เป็นเด็กชาย ๑๔ คน และเด็กหญิง ๑๔ คน วิธีการที่ใชต่างกับวิธีของ ฮอบบ และกูด ไค้ทำไค้ คือ แบ่งไค้ทั้งหมดไค้ออกเป็น ๓ ประเภท คือประเภทที่ไค้ความสามารถในการทำเลขคณิต และการอ่าน ประเภทที่ไค้ความสามารถในการอ่านอย่างเดียว และประเภทที่ไค้ไค้ความสามารถใน ๒ วิชา นั้นเลย ไค้ทั้ง ๓ ประเภทนั้นจะตองทำเลขคณิตและอ่านหนังสือที่ไค้เคยผ่านมาแล้ว มีไค้การให้คะแนนตามความสามารถ ผลปรากฏว่าเมื่อไค้ทราบว่ตนเองไค้ไค้ความสำเร็จจะมีระดับความทะเยอทะยานสูงขึ้น และระดับความทะเยอทะยานลดลงเมื่อไค้มีความล้มเหลว

เฟสติงเจอร์ (Festinger, 1942)^{๒๔} ไค้ทำการทดลองคุณผลของความทะเยอ-

^{๒๒}Ross Stagner, Psychology of Personality (3rd ed; New York: McGraw-Hill Book Co., Inc., 1965), p. 208.

^{๒๓}Pauline S. Sears, Educational Psychology (New York: The Ronald Press Co., Inc., 1954), pp. 498-536.

^{๒๔}Atkinson J.W., An Introduction to Motivation (New Jersey: D. Van Nostrand Co., Inc., 1964), p.98.

ทะยานเมื่อได้รับความสำเร็จและเมื่อได้รับความล้มเหลว พบว่ายังมีประเภทที่มีความทะเยอทะยาน
 คนที่หลังจากได้รับความสำเร็จ และได้รับความล้มเหลวด้วย จากการทดลองเมื่อกลุ่มตัวอย่างได้รับความ
 ความสำเร็จ จะมีความทะเยอทะยานเพิ่มขึ้นร้อยละ ๕๑ ความทะเยอทะยานลดต่ำลงร้อยละ ๘
 ความทะเยอทะยานคงที่มีอยู่ร้อยละ ๔ และในกรณีเมื่อได้รับความล้มเหลวกลุ่มตัวอย่างจะมีความ
 ทะเยอทะยานลดลง ร้อยละ ๖๔ มีความทะเยอทะยานสูงขึ้นร้อยละ ๘ และมีความทะเยอทะยานคง
 มีอยู่ร้อยละ ๒๘

ในเรื่องเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมนั้น แครริสัน (Carrison, 1956)^{๒๕}
 ทำการศึกษาเด็กจำนวน ๒,๕๐๐ คน โดยการสุ่มตัวอย่างเด็กทั่วประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่าเด็ก
 ที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำส่วนมากมีความทะเยอทะยานต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่มาจากครอบครัว
 ชั้นกลางพบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวชั้นกลางมีความปรารถนาที่จะศึกษาในชั้นระดับสูงขึ้น มีความ
 สามารถในการเก็บออมเงิน ชอบกีฬามาก รักที่จะรวมสมาคมอยู่กับพวกที่มีฐานะเดียวกัน และเด็ก
 หญิงมีความสนใจที่จะทำให้อผลการเรียนของตนอยู่ในระดับคะแนนที่ดี ๆ และยิ่งไปกว่านั้น ฐานะ
 ทางเศรษฐกิจของครอบครัว บริเวณที่อยู่อาศัย สิ่งแวดล้อมเหล่านี้เป็นองค์ประกอบสำคัญที่สามารถส่ง
 ให้เด็กแต่ละคนมีความคิดเห็นหรือมีทัศนคติและความทะเยอทะยานแตกต่างกันออกไป

การศึกษาถึงเด็กที่มาจากสถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่ต่างระดับกัน นอกจากที่ได้
 มี แครริสัน ได้ทำการศึกษาไปแล้วก็มี แอนเดอร์สันและโดวาน (Anderson and Dovan,
 1958)^{๒๖} ทำการศึกษาถึงความแตกต่างของเด็กที่มาจากครอบครัวชั้นสูง ชั้นกลาง และชั้นต่ำ

^{๒๕} Karl C. Carrison, Psychology of Adolescence (5th ed; New Jersey: Prentice - Hall, Inc., 1956), pp. 227-228.

^{๒๖} David H. Russell, Children's Thinking (Boston : Ginn and Co., 1956), p.188.

อายุระหว่าง ๑๘ - ๑๖ ปี จำนวน ๑,๐๐๐ คน พบว่าเด็กที่มาจากรอบครัวชั้นสูง และชั้นกลาง มีความทะเยอทะยานสูงกว่าเด็กที่มาจากรอบครัวชั้นต่ำ มีความขยันขันแข็งสนใจในงานต่าง ๆ มีความมั่นคงทางอารมณ์มาก เด็กที่มาจากรอบครัวชั้นสูงคิดถึงแผนงานในอนาคตและการได้รับคำยกย่องจากเพื่อน ๆ เป็นห่วงของพวกเพื่อน ๆ ได้ ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ชอบปฏิบัติตามกฎข้อบังคับ เมื่อถามถึงเด็กที่มาจากรอบครัวชั้นสูงและเด็กที่มาจากรอบครัวชั้นต่ำถึงบุคคลที่เขาจะเลือกดำเนินชีวิตตาม เด็กเหล่านี้จะตอบถึงผู้ใหญ่คนที่สำคัญ ๆ มากมาย ตรงกันข้ามกับเด็กที่มาจากรอบครัวชั้นต่ำ ทัตอบว่าไม่มีใครที่เขาจะเลือกดำเนินรอยตาม แต่เมื่อถูกขอร้องให้ตอบเด็กที่มาจากรอบครัวชั้นต่ำจะเลือกคนในครอบครัวของเขา โดยเลือกเอาปู่ย่า หรือลุงของเขา ในค่านาชีพนั้นก็ปรากฏว่าเด็กที่มาจากรอบครัวชั้นสูงมีความทะเยอทะยานอยากมีอาชีพสูงกวามารคาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนเด็กที่มาจากรอบครัวชั้นกลางอยากมีอาชีพสูงกวามิการมารการองลงมา และเด็กที่มาจากรอบครัวชั้นต่ำจะมีความทะเยอทะยานอยากมีอาชีพสูงกวามิการมารการามากที่สุด

เบอชินาล (Burchinal, 1961) ได้ศึกษาความแตกต่างของความทะเยอทะยานของเด็กชวาวนาและเด็กในเมืองเกี่ยวกับการศึกษาและอาชีพ พบว่าเด็กชวาวนาเพียงร้อยละ ๓๔ เท่านั้นที่ต้องการศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ส่วนเด็กในเมืองจะมีความต้องการเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยถึงร้อยละ ๕๕ ซีเวลล์และออเรนสไตน์ (Sewell, 1964 and Orenstein, 1965) ทำการศึกษาเปรียบเทียบเด็กในเมืองและเด็กในชนบทจำนวนแสนคนเกี่ยวกับความทะเยอทะยานในการเลือกอาชีพว่าจะมีความทะเยอทะยานสูงหรือต่ำกว่ากันหรือไม่ มีการควบคุมอายุ สติปัญญาและสถานะทางเศรษฐกิจ พบว่าเด็กชนบทมีความทะเยอทะยานต่ำกว่าเด็กในเมือง เช่นเดียวกันกับที่เบอชินาล ได้ทำการวิจัยมาแล้ว คราส (Kraus, 1964) ได้ทำการวิจัยในเรื่องเดียว

^{๒๓)} Ibid.

^{๒๔)} Holfman & Holfman, op.cit., pp. 387-388.

^{๒๕)} Holfman & Holfman, op.cit., pp. 386-387.

กันกับเด็กที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ พบว่าเด็กที่มาจากครอบครัวชั้นกลางมีความทะเยอ
 ทะยานที่จะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยร้อยละ ๕๓ แต่เด็กที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำนั้นปรากฏว่ามีความ
 ทะเยอทะยานที่จะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเพียงร้อยละ ๒๕ เท่านั้น และสำหรับครอบครัวที่มารคา
 เคยทำงานมาก่อนแต่งงาน บุตรจะมีความทะเยอทะยานที่จะศึกษาต่อร้อยละ ๕๐ แต่ถาเด็กนี้มารคาที่
 ไม่เคยทำงานมาก่อนจะมีเพียงร้อยละ ๓๓ เท่านั้น

โบวแมน และแมททิว (Bowman and Mathews, 1958)^{๓๐} ศึกษาพบว่าบิคามารคา
 ของเด็กมีอิทธิพลต่อความทะเยอทะยานของ เด็กเป็นอย่างมาก การศึกษาเด็กที่ลาออกจากโรงเรียนพบว่า
 บิคามารคาของเด็กประเภทนี้ไม่ส่งเสริมความก้าวหน้าในการศึกษาของบุตร จะเรียนหรือลาออกก็ไม่
 สนใจ ตรงข้ามกับครอบครัวของเด็กชั้นกลางที่บิคามารคาของเด็กต่างกันน้อยอย่างหนักแน่นที่จะให้
 บุตรเรียนต่อในชั้นสูง ๆ ต่อไป และให้การส่งเสริมการศึกษาของบุตรเป็นอย่างดี โบวแมน และพีซ
 (Bowman and Piece, 1960)^{๓๑} ได้ศึกษาต่อในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูบุตร และอิทธิพลของ
 มารคาที่มีต่อความทะเยอทะยานของบุตร ระหว่างครอบครัวชั้นกลางและครอบครัวชั้นต่ำ พบว่าครอบครัว
 ชั้นกลางจะเปิดโอกาสให้บุตรสามารถมีสิทธิในการแสดงออกซึ่งความคิดเห็น มีโอกาสพูดคุยกับแม่
 สูงอายุกว่าตน มีการใหรางวัล ชมเชยเมื่อเด็กทำดี ส่วนเด็กที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำ บิคามารคา
 มีระดับความหวังดี ๆ แดง ๆ ที่ไม่สามารถจะเป็นไปได้ให้กับบุตร โมรา (Mora, 1956)^{๓๒}

004261

^{๓๐} Robert D. Storm, Psychology for the Classroom (New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1969), p. 164.

^{๓๑} Lois W. Holfman, Review of Child Development Research Volume II (New York: Russell Stage Foundation, 1966), p. 387.

^{๓๒} Angel R. Mora, "The Relationship between the Level Aspiration and Some Group and Individual Variables." Dissertation Abstracts Vol. XVI, No. II, (1956), p. 2206.

ไต่ทำการศึกษเปรียบเทียบเด็กที่เรียนดีและเด็กที่เรียนไม่ดี โดยการใช้สมมติประจำตัว รายงานต่าง ๆ ในห้องเรียน ผลการสอบ สมศทรายงานประกอบการพิจารณา ผลการวิจัยไต่ทราบว่า เด็กที่มีความทะเยอทะยานสูงคาดการณ์เกินความเป็นจริงได้แก่พวกเรียนไม่ดี และพวกที่เรียนดีกลับมีการคาดการณ์ต่ำ ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้มีผลเช่นเดียวกันกับของ แอนเดอร์สันและบรานท์ (Anderson and Brant, 1939) ^{๓๓} พบว่ากลุ่มที่มีผลการเรียนดีจะมีความทะเยอทะยานต่ำกว่าความสามารถของตนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนพวกที่เรียนไม่ดียิ่งจะมีความทะเยอทะยานที่เกินความสามารถของตนเอง

โรเซนฟิลด์ และแซนเดอร์ (Rosenfeld and Zander, 1964) ^{๓๔} ไต่ทำการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของครูสอนคณิตศาสตร์ที่มีต่อความทะเยอทะยานของเด็กนักเรียนชายระดับมัธยมปลายจำนวน ๘๐๐ คน ในการวิจัยครั้งนี้ครูเป็นผู้ที่มีความสามารถหลาย ๆ คน เช่น สามารถเข้ากับเด็กได้ดี และมีความรู้ทางคานวิชาการ วิธีการมีหลายชนิด เช่น เมื่อเด็กทำงานดีครูจะชมเชยให้รางวัล หรือแกลงทำเป็นไม่สนใจ ผลการวิจัยปรากฏว่า เมื่อเวลานักเรียนทำงานสำเร็จแต่ครูแกลงทำเป็นไม่สนใจ ระดับความทะเยอทะยานของเด็กจะลดลง เช่นเดียวกับการที่นักเรียนไม่ได้ทำอะไรก็เด่นเป็นพิเศษ แต่ครูก็ให้รางวัล ระดับความทะเยอทะยานของนักเรียนก็จะลดลงเช่นกัน

ในปีเดียวกันนี้ ดิกกอรี่ และมอร์ลอค (Diggory and Murlock, 1964) ^{๓๕} ทำ

^{๓๓} Russell, op.cit., p. 188.

^{๓๔} Howard Rosenfeld and Alvin Zander, "The Influence of Teacher on Aspirations of Students," Journal of Educational Psychology, Vol.52, No.1, (1965), pp. 1-11.

^{๓๕} James Diggory and Henry C. Murlock, "Level of Aspiration or Probability of Success," Journal of Personality and Social Psychology, Vol.1, No.5, (1964), pp.399-409.

การวิจัยเรื่องความน่าจะเป็นสำเร็จของนิสิตปริญญาตรีชายจำนวน ๔๔ คน ทำงานคล้ายกันคือการจัดบัตร ๓๐ ใบออกเป็น ส่วน ๆ ตามคำสั่ง ก่อนทำงานทั้ง ๑๐ ครั้งจะต้องคาดคะเนความสำเร็จก่อนหน้าทุกครั้งไป ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔๔ คนออกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มแรกได้รับคำบอกว่าเป็นกลุ่มที่ผู้วิจัยต้องการให้ทำงานนี้เพราะผู้วิจัยต้องการคัดเลือกหาบุคคลที่เหมาะสมเข้าทำงาน กลุ่มนี้ถือเป็นกลุ่มที่มีแรงจูงใจสูง ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งบอกแต่เพียงว่าผู้วิจัยมีความสนใจของการทราบผลจากการทำงานนี้เท่านั้น กลุ่มนี้ถือได้ว่าเป็นกลุ่มที่มีแรงจูงใจต่ำ ซึ่งปรากฏว่ากลุ่มที่มีแรงจูงใจสูงนั้นจะมีแรงจูงใจสูงยิ่งขึ้น พร้อมทั้งคาดคะเนว่าตนจะได้รับผลสำเร็จ แต่ปรากฏว่าผลสำเร็จในการทำงานกลับน้อยลงมากกว่าอีกกลุ่มหนึ่งที่มีแรงจูงใจต่ำ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความเห็นว่าการเนื่องมาจากงานที่ตนนั้นไม่ใช่เป็นความทะเยอทะยานที่แท้จริงของผู้กระทำ เพราะความทะเยอทะยานที่จะทำการใด ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จนั้นจะต้องเกิดจากความทะเยอทะยานของตนเอง ไม่ใช่ผู้อื่นกำหนดให้

ในเรื่องความแตกต่างระหว่างเชื้อชาติ วอลเตอร์ และ มาร์ซอล์ฟ (Walter and Marzolf, 1951)^{๓๖} ทำการศึกษาเด็กนิวกำกับเด็กนิวก้าวที่โรงเรียนไม่แบ่งแยกผิวแห่งหนึ่ง พบว่าเด็กนิวกำมีความทะเยอทะยานเกินความสามารถที่แท้จริง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกันกับของ เคลเลอร์ (Keller, 1969)^{๓๗} ซึ่งทำการศึกษาการบรรลุผลสำเร็จระหว่างเด็กนิวก้าวและเด็กนิวกำ จำนวน ๒๑๔ คน ใช้แบบทดสอบ ๗ ชนิด ประกอบด้วยการสัมภาษณ์ ผลปรากฏว่าเด็กนิวก้าวมีความทะเยอทะยานสามารถที่จะสัมฤทธิ์ผลไ้มากกว่าเด็กนิวกำ สำหรับความแตกต่างในความทะเยอทะยานทางด้านการศึกษาของชายและหญิงนั้นก็พบว่าชายมีความต้องการที่จะศึกษาหา

^{๓๖} Walter, L.M. and Marzolf, "The Relation of Sex, age and School Achievement to Levels of Aspiration," Journal of Educational Psychology, 42(1951), 285-292.

^{๓๗} James F. Keller, "The Relationship between Educational Aspirations and Factor that Effect Their Fulfillment among Lower Class Males," Dissertation Abstracts Vol.31 No.3 (1970), p. 1378 B.

ความรู้นอกเหนือ และเด็กที่มีผลการเรียนดีก็จะมีคะแนนสูงกว่เด็กที่มีผลการเรียนต่ำ (Wiggins, 1970)

การวิจัยในเรื่องความทะเยอทะยานของมนุษย์ มีผู้สนใจทำการวิจัยกันมาก อาทิเช่น คอร์รี่ (Corree, 1958) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความทะเยอทะยานของมนุษย์วัยโรคนประสาทโรจิต และคนปกติ พบว่ามนุษย์วัยโรคนประสาทที่มีความทะเยอทะยานสูงที่สุด แอทกินสัน (Atkinson, 1964) กล่าวว่าการวิจัยระหว่างมนุษย์วัยโรคนประสาท โรคนิสที่เรื้อ (Histeria) และโรคนิวราสที่เนีย (Neurasthenia) นั้นได้พบว่ามีมนุษย์วัยโรคนิวราสที่เนียมีความทะเยอทะยานสูงกว่พวกอื่นที่เรื้อ แมกซ์แอนดรูว์ (McAndrew, 1963) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความอดทน ทน และคนปกติ ประเภทละ ๒๕ คนรวมทั้งหมด ๗๕ คน พบว่าเด็กที่ทนมีความทะเยอทะยานน้อย

^{๓๘}Richard Gene Wiggins, "Parent - teenager Perceptions Related to Academic Aspirations," Dissertation Abstracts Vol. 31 No.11 (1970), p.5864.

^{๓๙}Christopher C. Corrie, " Aspiration, Self Acceptance, and Acceptance of Others in Normal and Neuropsychiatric Group," Dissertation Abstracts Vol. XVIII No. 5 (1958), p. 1855.

^{๔๐} Atkinson, op.cit., p. 27.

^{๔๑}William M. Craickshank, Psychology of Exceptional Children and Youth (3rd ed; New Jersey: Prentice Hall, Inc., 1963), p.275.

ที่สุด ทอมาก็เป็นเด็กตาบอดและเด็กปกติตามลำดับ ซีแยส, (Sears, 1954) ^{๕๒} ได้พบว่าถ้าให้ทำงานโดยไม่ใช้ระหว่างเด็กหูหนวกและเด็กตาบอดแล้ว ความทะเยอทะยานของเด็กพิการทั้งสองประเภทนี้ไม่แตกต่างกันเลย

กรูอง (Gruen, 1945) ^{๕๓} พบว่าเด็กที่ไม่สามารถปรับตัวได้ (Maladjusted Children) มักจะมีความทะเยอทะยานที่ไม่เหมาะสมกับความสามารถที่แท้จริง รอตเตอร์ (Rotter, 1943) ^{๕๔} ให้เด็กพิการหลาย ๆ ประเภททำงานเพื่อลดความทะเยอทะยาน ผลปรากฏว่าเด็กพิการเหล่านี้มีความทะเยอทะยานต่ำมาก เมื่องานที่ให้ทำนั้นจะไม่เกี่ยวข้องกับความสามารถของเด็กเหล่านั้นเลยก็ตาม เรฟแมน (Raifman, 1968) ^{๕๕} พบว่าผู้ป่วยควัยโรคกระเพาะอาหาร (peptic-ulcer) มีความทะเยอทะยานสูงเกินความสามารถมากกว่าผู้ป่วยควัยโรคประสาทและคณปกติ ส่วนลิตเติลและโคเฮน (Little and Cohen, 1951) ^{๕๖} ศึกษาเปรียบเทียบอิทธิพลของมารดาเด็กปกติและเด็กผู้ป่วยควัยโรคหอบ (Asthma) มีความมุ่งหวังในตัวบุตรสูงมากคอยให้กำลังใจมากกว่ามารดาของเด็กปกติและผลจากการให้กำลังใจของมารดานี้จะมีส่วนผลักดันให้เด็กผู้ป่วยได้มีความทะเยอทะยานและทำงานได้ถูกต้องตามความคาดหวังของมารดา และจะทำคะแนนได้สูงกว่าเด็กปกติถึง ๒ เท่า ในขณะที่มารดาของเด็กปกติมีความมุ่งหวังในบุตรของตนไม่มากเท่ามารดาของเด็กผู้ป่วย

^{๕๒} Ibid., pp. 132-133.

^{๕๓} Russell, op.cit., p.187.

^{๕๔} Ibid.

^{๕๕} Henry Clay Smith, Personality Development (New York: McGraw-Hill Book Co., Inc., 1963), p.207.

^{๕๖} McCandless, op.cit., p.411.

การวิจัยในเมืองไทย

ในปี พ.ศ.๒๕๐๘ ปรียาพร พวงอศิวร^{๕๗} ได้ทำการวิจัยถึงจุดหมายในชีวิตของนิสิตปี
ที่ ๑ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน ๓๐๐ คน พบว่านิสิตชายเน้นความต้องการทางด้านวิชา-
ศาสตร์ ความเป็นอิสระ และการปฏิบัติงานที่ตื่นเต้นและเร้าใจ ต้องการเป็นนักกีฬาที่มีชื่อเสียง ส่วน
นิสิตหญิงเน้นทางด้านความสนใจตนเองมากกว่าชาย หญิงต้องการทำให้บิดามารดามีความสุข สนใจ
ในศิลปะ สังคมและศาสนา ทั้งสองเพศต่างก็เน้นถึงความต้องการที่จะเห็นสังคมเจริญขึ้นมากกว่าที่
จะนำตนเองไปมีส่วนให้สังคมเจริญขึ้น

ในปีเดียวกันนี้ พิสูจน์ สมบูรณ์^{๕๘} ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสำเร็จและล้มเหลวกับระดับ
ความปรารถนาและผลงานของนักเรียนชาย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ - ๖ และ ๗ จำนวน ๑๕๐ คน ผล
ปรากฏว่าเมื่อได้รับความสำเร็จสมความปรารถนาก็จะทำให้มีความทะเยอทะยานสูงขึ้น และความล้ม
เหลวไม่มีผลใด ๆ ต่องานที่จะทำให้สูงขึ้นหรือต่ำลงอย่างมีนัยสำคัญ

^{๕๗} ปรียาพร พวงอศิวร, เรื่องเกม.

^{๕๘} พิสูจน์ สมบูรณ์, "ความสำเร็จและความล้มเหลวกับระดับปรารถนาและผลงานของนักเรียน,"
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘)